

שיר מספר

מילים ולחן: גיא מויג, דורון מדלי, הראל סקעת, טל קסטיאל, יונתן רזאל
שירה: גיא מויג, הראל סקעת ויונתן רזאל • עיבוד הפקה הקלטה ותזמור: גיא מויג

מילים ואקורדים:

מתקרב אל סוף כל כך ידוע
לא מבין ולא שואל מדוע

מתנדב מרים יד באוויר
תשאיר אותי, אבא רק תשאיר

אני כאן, ברוך השם נשארתי
הוא נתן, אני זה שלקחתי

ובמקום לשכוח רק זוכר
המספר איתי להישאר

מעבר
בוחר חיים מתחנה לתחנה

רעשים הופכים למנגינה
אצבעות שבורות ואמונה

מנגן על מנדולינה ישנה
סיום

מנגן על מנדולינה ישנה
מנגן על מנדולינה ישנה

מנגן על מנדולינה ישנה
מנגן על מנדולינה ישנה

מנגן על מנדולינה ישנה
מנגן על מנדולינה ישנה

מנגן על מנדולינה ישנה
מנגן על מנדולינה ישנה

מנגן על מנדולינה ישנה
מנגן על מנדולינה ישנה

פניתי
זה אני, מחפש את אבא

מי יפסיק, ומי ימשיך לצעוד
ילד לך, רק אל תעמוד

אני חי בין מטה למעלה
לא עוצר, ממשיך ללכת הלאה

עוד שורה של אנשים ברחוב
הם הולכים, ולא הלוך ושוב

בוחר חיים מתחנה לתחנה
רעשים הופכים למנגינה

אצבעות שבורות ואמונה
מנגן על מנדולינה ישנה

מנגן על מנדולינה ישנה
מנגן על מנדולינה ישנה

מנגן על מנדולינה ישנה
מנגן על מנדולינה ישנה

מנגן על מנדולינה ישנה
מנגן על מנדולינה ישנה

מנגן על מנדולינה ישנה
מנגן על מנדולינה ישנה

מנגן על מנדולינה ישנה
מנגן על מנדולינה ישנה

מנגן על מנדולינה ישנה
מנגן על מנדולינה ישנה

תהליך היצירה:

זכר את פרטי הסיפורים ואת החיפוש אחרי אבא, שלישי זכר את המספר על ידי, אבל הפרט המדויק עבורו היה שבטון כל הזוועות באושיוץ, הייתה גם מנדולינה. כלי גינה שמזכיר את החיים לפני המלחמה, ומופיע שוב במרכז הסיפור במתנה ההשמדה. לכן, בסוף כל פרק בשיר, בחרנו לתת למנדולינה לעגן את המנגינה".

גם הלחן הוא במנגינה יהודית בניחוח אירופאי ישן, שיש בה הרבה עצב מהול באופטימיות חסרת תקנה - ממש כמו סיפורו של מרדכי ציכנובר.

"שמונים ואחד ארבע שלוש ארבע" שיר מספר" נפתח עם המספר שעל ידו של שורד השואה מרדכי ציכנובר, איתו נפגשו היוצרים במסגרת הפרויקט וחגגו איתו את יום הולדתו ה-100. סיפור ההשרדות שלו מלא בסיטואציות שבכל אחת מהן הוא היה אמור למות, אבל בכל פעם, ברגע האחרון, החיים נתנו לו עוד הזדמנות.

"כל אחד מאיתנו זרק לאוויר את מה שהכי נחרט לו בראש מהסיפור" מספרים היוצרים על תהליך הכתיבה:
"אחד זכר את יד האלוהים המכוננת, שני